

Najsvätejšej Trojice

2 Kor 13, 11 – 13

7. júna 2020

Milé sestry a bratia v Kristovi

Každý rok si sviatkom Najsv. Trojice pripomínáme pravdu viery o Trojici osôb v jednom Bohu. Túto pravdu si najčastejšie uvedomujeme pri liturgii. Pravoslávna cirkev niekedy až mysticky trikrát opakuje liturgické zvolania, rovnako majú vo zvyku trikrát sa prežehnať. Aj v našej západnej liturgii Trojicu spomíname pri prežehnávaní sa, tiež pri zakončení liturgických modlitieb. V bežnom živote číslo tri znamená stabilitu; rovnako z hodín geometrie poznáme kvalitatívny rozdiel medzi dvojrozmernou rovinou a trojrozmerným priestorom.

Dnes môžeme premýšľať o prepojení tejto náuky s našim životom. Viera v Boha vychádza zo života, aj túto náuku vnímame skôr z hľadiska nášho života, cez jej význam pre náš život: jedného a toho istého Boha „stretáme“ v živote rôznym spôsobom – raz ako Otca – Stvoriteľa, inokedy ako Syna – je solidárny s nami, s našim životom, nášho priateľa, a zase inokedy ako Ducha, ktorý nás sprevádza na našej ceste životom.

Napriek tomu pravda o Božskej Trojici zostáva pre nás tajomstvom. Ak sa aj teológia pokúša toto tajomstvo vysvetľovať - teoreticky definovať, čo Trojica je - pôsobí to na nás ako strata tajomstva, strata práve toho, čím Boh môže obohatiť náš život. Pretože teória, poznanie je vždy spôsob, ako si niečo privlastníme – cez teóriu sa poznanie stáva do istej miery našou súčasťou - teda už to nie je to Iné, čo dáva nášmu životu iný rozmer. Prestáva tam byť napätie, ktoré náš život aj obohacuje. Preto sa ani dnes nesnažme o poznanie, o definíciu. Skôr si pripomeňme túžbu, ktorú nám Boh sprostredkúva – túžbu po plňšom živote: už tu na tomto svete, napr. túžbu plňšom živote s našimi blíždymi.

Pretože Boh chce dať nášmu životu ďalší rozmer, rozmer duchovného priestoru, ktorý bohužiaľ človek v modernej dobe stratil. Boh chce dať nášmu životu rozmer priestoru, v ktorom vieme vnímať inakosť druhého, bez toho, aby nás to zraňovalo. Pretože zároveň nám Boh cez Ježiša ukazuje cestu, ako túto inakosť prekonať, ako sa aj otvoriť.

Ani pri našej „komunikácii“ s Bohom teda nie je rozhodujúce, že sa jedná o Trojicu osôb – skôr sa nám naznačuje, že v Bohu sa otvára určitý, nekonečný priestor. Už v Starozákonnom texte sme počuli, ako sa Mojžiš bál pozdvihnúť svoj zrak pred tajomstvom Boha. Vnímali inakosť Boha, a zároveň ho toto tajomstvo Boha pozdvihovalo. Dodávalo jeho životu ten rozmer, v ktorom mu nepadli zaťažko ani prikázania, nepadla mu zaťažko určitá etika, ku ktorej ho Boh zaväzoval.

My kresťania sme sa pokúsili zájsť cez Ježiša ešte ďalej. Pre nás je výzvou ten vzťah k Bohu a k druhým ľuďom, ktorý nám sprostredkoval Ježiš. Vzťah nepodmienený, alebo ako ho inak nazývame, vzťah lásky.

Na tejto našej ceste nás inšpiruje niekedy Boh Otec, inokedy Ježiš Kristus, a inokedy sme sami odkázaní na božieho Ducha. Poďakujme sa dnes za túto výzvu k naplneniu našich životov, ktorú nám Boh dáva, snažme sa svojim životom sa priblížiť k tomuto Bohu.

